

MY FATHER

(Trần Nghi Âu Cơ)

I was seven when it hit me that life wasn't going to turn out the way I imagined, that happy endings weren't guaranteed and sad endings were very much possible.

It was on a Sunday night, a few weeks after my father had moved out.

He had granted me a few hours of his time that day, taking us to the library—graciously letting me choose the maximum amount of books allowed (twelve, back then)—and helping us with our homework, not getting mad when I fumbled the fractions or when I spelled [melancholy] wrong.

I thought it was strange that he was so patient with us when he usually yelled at us for our mistakes, but in my childish mind, I ignored it. I relished in his attention, something he'd always given us readily, but that day, it felt more precious to me for some reason.

And I guess, because of that, I felt rushed all day. I felt like if I didn't inhale everything about him, take in his very essence, I wouldn't remember him as he was then because something told me that that moment, sitting there with him, in his warmth, that would be the last time I'd see him as my father, as my protector, as the man who was supposed to show me the meaning of security.

I remember trying to pretend I was okay with him leaving; I remember swallowing the lump in my throat, trying to quell the tears; I remember him not even noticing. I remember him rushing off to some strange, unknown home that was not ours, to live with people who were not us. I remember trying to wrap my seven-year-old mind around the fact that there would never be an "ours" or an "us" anymore. That from that moment on, there would be an us--my mother, my brother and me--and a him.

My brother didn't seem to notice the significance of that night. He went to bed like it was any other Sunday evening.

I crawled into bed next to my mother—who had been in bed all day—carrying the pile of library books with me as gently as possible so I wouldn't wake her, and stacking them neatly next to my pillow like a tower of friends waiting to play.

I tried hard to bring some normalcy back into our lives the only way I knew how to: with books. That's why words have always been so important to me. They shielded me from the darkness of the real world when even my mother had succumbed to the depression and was unable to protect me.

I will never forget the numbness of that Sunday night when my father left us, that excruciating loneliness. The way my tears soaked into the pages of the books, how the wetness bled into the ink and blurred the words, how fascinated I was at the unchangingness of the story in spite of my tears.

That overwhelming feeling of emptiness, that longing to be with someone who loves you, who [actually] wants to be with you, not because of obligation, but because of a choice, a choice of real, unconditional love, a choice that's made readily, without reluctance, without compulsion; that's the kind of love

I've always dreamt about because I think it is the only kind of love that can completely wash away the loneliness I felt that night.

I think I've moved on in the years since, of course. But I don't think that feeling has, or will ever, completely leave me. I feel its caresses now and again, sometimes more forceful than usual. I don't think I want it to leave me completely. It's been haunting me for over seventeen years. Our friendship, however strained and unwanted, is still a friendship. *And I will greet it with a smile until the day I die.*

(Sat, February 18, 2012)

□

CHA TÔI

(TTBG chuyển Việt ngữ)

Khi lên 7, tôi bắt đầu nhận ra rằng cuộc đời không trôi theo cái hướng mà tôi từng tưởng tượng, và những kết thúc có hậu không được bảo đảm, còn những kết cuộc buồn sâu thì rất dễ xảy ra.

Đó là một đêm Chủ Nhật, vài tuần lễ sau khi cha tôi đã dọn ra khỏi nhà chúng tôi.

Trong vài giờ của ngày hôm đó, ông đã vui vẻ đưa tôi tới thư viện --rộng lượng để tôi chọn một số lớn sách được phép mượn (tới 12 cuốn lận)-- giúp tôi làm bài tập, và cũng không nổi nóng khi tôi vụng về theo bài toán phân số, hay khi tôi đánh vần sai chữ "melancholy" (buồn sâu).

Thật lạ với sự kiên nhẫn rất khác với thường nhật ông vẫn hay hét tướng lên theo những lỗi lầm nào tôi phạm phải; dù vậy trong cái đầu trẻ nít khi ấy, tôi làm như không biết đến điều lạ đó. Tôi hứng thú theo sự ân cần của ông, điều mà ông cũng từng đem cho tôi, nhưng buổi hôm đó, tôi cảm thấy nó quý giá hơn vì vài lý do.

Có lẽ vì thế mà tôi đâm ra vội vã suốt ngày. Tôi mang cảm tưởng phải hít thở, đón nhận hết mọi sự lúc bấy giờ nếu không thì tôi sẽ không nhớ gì về ông nữa. Có cái gì đó như muốn bảo tôi rằng giây phút ấm áp ngồi cạnh ông sẽ là lần cuối tôi còn nhìn thấy ông trong vai trò một người cha, một người bao bọc cho tôi, một con người có thể chỉ cho tôi thấy ý nghĩa của sự an bình.

Tôi nhớ đã cố thử nghĩ đến điều mình sẽ không sao nếu ông bỏ đi; nhớ rằng đã nuốt trọn nỗi đắng cay vào trong cổ họng, đè nén những giọt lệ. Tôi cũng nhớ ông tỏ ra như chẳng hề nhận thức được những tình cảm tôi nói ở trên. Tôi nhớ ông đã vội vã bỏ đi đến căn nhà của kẻ lạ nào đó không phải nhà chúng tôi, để sống với những con người không phải là chúng tôi. Tôi nhớ đã cố bao phủ trí óc non nớt 7 tuổi của mình trên sự thật rằng sẽ không bao giờ còn một chữ "của chúng tôi" hay chữ "chúng tôi" nữa. Từ giây phút ấy trở đi, chữ "chúng tôi" sẽ chỉ là một phía bao gồm mẹ tôi, anh tôi và tôi; hoặc một phía là cá nhân ông.

Anh tôi dường như chẳng nhận biết có gì đặc biệt trong đêm ấy. Anh đi ngủ giống như trong bất cứ buổi tối Chủ Nhật nào trước kia.

Tôi chui vào giường nằm cạnh mẹ tôi (người đã nằm đó suốt cả ngày rồi)-- đem theo đồng sách mượn ở Thư Viện, cố thật nhẹ nhàng để khỏi đánh thức mẹ, và cẩn thận chất chúng cạnh gối giống như một cái tháp bạn hữu đang đợi tôi cùng chơi đùa.

Tôi hết sức cố gắng để mang chút ít bình thường trở lại trong đời sống chúng tôi mà cái cách duy nhất tôi biết chỉ có thể đạt là với những quyển sách. Do đó tại sao chữ nghĩa luôn luôn rất quan trọng với tôi. Chúng chắn che giùm tôi khỏi cái tăm tối của thế giới thực tại bất cứ khi nào mẹ tôi không chống cự nổi với sự tuyệt vọng và không thể bảo vệ tôi.

Tôi không bao giờ quên sự tê công, cô đơn dằn vặt của cái đêm Chủ Nhật ấy khi cha tôi từ bỏ chúng tôi. Cái cách những giọt nước mắt của tôi làm ướt đầm những trang sách, cái cách ẩm ướt thấm trên lớp mực làm nhòe những giòng chữ, cái cách mê hoặc tôi đã có theo sự không biến đổi của câu chuyện cho dù với những hạt lệ của tôi.

Cái cảm giác trống rỗng dữ dội, nổi thèm muốn được ở cạnh ai đó thương mình, (hơn thế nữa) muốn ở với mình, không chỉ vì bản phận bắt buộc mà là tự ý chọn lựa chân thật, một tình cảm vô điều kiện, sẵn sàng trao gửi, không miễn cưỡng, không ép buộc; loại tình cảm tôi luôn mơ ước bởi nghĩ rằng đó mới chính là thứ tình duy nhất có thể xóa đi hoàn toàn cho tôi sự cô đơn tôi cảm nhận đêm đó mà thôi.¹

Đĩ nhiên tôi vẫn tiếp tục sống những năm kế tiếp. Nhưng cũng nghĩ cái cảm tưởng đã có sẽ không bao giờ hoàn toàn từ bỏ tôi. Tôi vẫn thường cảm nhận sự mon rón của nó trên mình, đôi khi mạnh mẽ hơn thường lệ. Tôi cũng không muốn điều ấy từ bỏ tôi vĩnh viễn. Nó đã ám ảnh tôi suốt 17 năm. Tình bạn giữa tôi và nó, dẫu gượng ép và không mong muốn, thì vẫn là một tình bạn. Và tôi sẽ đón chào tình bạn ấy với cái mỉm cười cho đến ngày cùng của đời tôi.

(Thứ Bảy ngày 18 tháng 2, 2012).

□

¹ "Cái cảm giác trống rỗng dữ dội, nổi thèm muốn được ở cạnh ai đó thương mình, (hơn thế nữa) muốn ở với mình, không chỉ vì bản phận bắt buộc mà là tự ý chọn lựa chân thật, một tình cảm vô điều kiện, sẵn sàng trao gửi, không miễn cưỡng, không ép buộc; loại tình cảm tôi luôn mơ ước bởi nghĩ rằng đó mới chính là thứ tình duy nhất có thể xóa đi hoàn toàn cho tôi sự cô đơn tôi cảm nhận đêm đó mà thôi."

Dịch đoạn văn này, Mẹ rất đau khi nhận ra rằng Âu Cơ **chối từ thứ tình nói trên từ Mẹ**. Thời gian sẽ trả lời cho câu một lần mới đây, Âu Cơ đã nói với Mẹ trong giận dữ: "Luôn luôn con bị ám ảnh bởi câu Mẹ nói: Trên đời không ai thương con chân thật và vô điều kiện bằng Mẹ. Vì vậy mà con Kelly tỏ tình cảm quý trọng con, con cũng nghi ngờ"... Chỉ mong Thời Gian không làm Âu Cơ hối hận theo **sự thật chính xác** của câu Mẹ đã từng nói ở trên.